

Un servei especial

L'Alberto ha treballat en col·legis i en empreses relacionades amb els sindicats. Ara ho fa en una residència per a persones amb discapacitat en període d'envelliment i atén els seus pares i el seu germà David, que té Síndrome de Down.

07/01/2013

Vaig néixer i visc a Gijón. Sóc agregat de l'Opus Dei des que tinc 20 anys. Vaig estudiar Biologia i durant una temporada de la meua vida he impartit classes de ciències al Col·legi

Tajamar, de Madrid. Allà em vaig entusiasmar amb el món de les arts gràfiques, i després vaig tornar a Astúries, per no perdre les arrels i ajudar els pares en la gestió ordinària de la casa.

Tinc una germana i un germà dependents, cadascun amb els seus matisos. El meu germà David té Síndrome de Down. Des de sempre ens uneix una relació estreta, i per això, ens entenem a la perfecció. Per a mi, és una expressió autèntica del veritable sentit de l'amor: un tema sobre el qual se'n parla molt i sorgeixen milers de teories, i del qual puc gaudir cada jornada sota el mateix sostre.

Després de diverses ocupacions professionals des de l'àmbit escolar al d'empreses relacionades amb els sindicats -vaig treballar com a responsable de publicacions en una empresa de formació per a

treballadors-, puc dir que he viscut experiències interessants que m'han adobat per viure a contracorrent amb un somriure que no sempre surt sol.

Una tasca apassionant

Ara treballo des de fa quatre anys en una residència per a persones amb discapacitat en període d'envelliment, una tasca apassionant que ha estat providencial per a mi. Em sento molt a gust i molt còmode dedicant-me a persones amb capacitats diferents, i m'adono que totes les coses que he après a l'Opus Dei puc posar-les en pràctica en aquest àmbit laboral envoltat de gent especial, especialment bona... Veig que el secret de la meva feina està en tractar amb més afecte els qui viuen en el que -entre tots-, mirem de convertir en una llar.

Són molts dies comprovant en primera persona tot allò que aporta

estar tan a prop de persones així. I ara és més fàcil posar-se en el seu lloc. Gaudeixo posant el meu gra de sorra per tornar a molts la dignitat tantes vegades arrabassada, sempre amb aquest toc positiu i optimista dels qui no es frenen davant les dificultats. Qualsevol esforç és poc per ajudar-los a assumir la seva situació sense lamentacions i amb el cap ben alt, conscients que, almenys en aquest cas, no estan sols. Elles i ells veuen, com ningú, on és l'autèntic, i on resideixen les aparences oficials. No pots donar gat per llebre.

En la meva tasca educativa intento posar, al costat de l'exigència i la coherència, molt afecte. La veritat és que em funciona bastant bé.

Moltes famílies es sorprenden de l'ambient de família que es respira a la nostra residència. Alguna mare m'ha dit que pot anar-se'n ben

tranquil·la d'aquesta vida quan arribi el moment veient la seva filla tan feliç. Un testimoni ho compensa tot. Quan arribes, t'esperen amb els braços oberts. Quan marxes, t'acompanyen fins a la sortida. Així, és impossible guardar-se res.

Quan aterro a casa comença una tasca nova. Torno cansat però, com un pare de família nombrosa i amb necessitats, és el moment d'oferir el millor a la resta de la família: els meus pares i els meus germans necessiten els meus serveis i vull estar sempre a l'altura d'aquestes circumstàncies.

Per al que demani l'Església

Fa un any em van proposar formar part del Consell Arquebisbal de la Diòcesi d'Astúries. Com sempre he escoltat que les persones de l'Opus Dei tenen sempre la prioritat de servir l'Església com ella vol ser servida, vaig acceptar l'encàrrec, per

això, he participat en el Sínode local recentment clausurat a la meua regió, i això m'ha ajudat a col·laborar amb la meua Església local d'una manera més activa, i a valorar la diversitat i enfortir la unitat entorn del Bisbe de la nostra diòcesi amb el mateix afany que molts.

Col·laboro també en aquest afany al web i en altres campanyes de comunicació gràfica de la Diòcesi d'Astúries.

Ja de jove, al Centre de l'Opus Dei on anava, sovint donàvem catequesi als nois de la Parròquia de Sant Llorenç, a Gijón. La meua amistat profunda amb el rector, mn. Herminio, i el seu exemple, em van ajudar a entendre millor la vida i el treball d'una Diòcesi. D'alguna manera, la formació que vaig rebre llavors, em va acostar a altres formes i sensibilitats de viure la vida cristiana.

M'entusiasma la idea de gastar la meva vida servint l'Església i servint els altres. Amb un somriure. Amb molta professionalitat. I amarant tot allò que toco amb les mil receptes pràctiques que aprenc i he après en formar part d'una família universal com és l'Opus Dei.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/un-servei-
especial/](https://opusdei.org/ca/article/un-servei-especial/) (15/03/2026)